

Точно в пет следобед във вторник майор Лудвиг освободи бойскаутите от Отряд 1440 и момчетата се втурнаха навън към велосипедите си. Както обикновено, Теодор Буун се забави, за да се сбогува с майора, после излезе в хладната вечер с намерението да се отправи към кантората на родителите си в центъра на града.

Край стойката за велосипеди Тео забеляза един от близките си приятели, Уди, и му направи впечатление, че той пак не се усмихва. Напоследък беше все така, нямаше никакъв знак – намигване, бегла усмивка или леко кимване, – който да подсказже, че нещата са, ако не супер, то поне наред. Уди се влачеше с неизменно тъжно и вкиснато изражение, сякаш животът го беше смачкал. Като че ли носеше някакво бреме, а свързаните с него проблеми, твърде тежки за тринайсетгодишно момче, го бяха смазали.

Тео го познаваше от четвърти клас, когато семейство Ламбърт се преместиха в Стратънбърг. Положението в дома им не беше добро. Майката живееше със своя втори или трети съпруг, който често пътуваше по работа. Истинският баща на Уди беше изчезнал преди години. По-големият му брат Тони имаше един арест и вече му излизаше лошо име. Тео подозираше, че семейство Ламбърт се борят със сериозни проблеми и затова Уди изглежда толкова нещастен.

– Хайде да отидем в „Гъф“ и да изядем по един замразен йогурт. Аз черпя – предложи Тео.

Уди незабавно поклати глава отрицателно и дори се начумери.

– Не, благодаря.

Той никога нямаше излишни джобни, а от гордост не можеше да приеме някой друг да го черпи. Тео отдавна знаеше това и се почувства глупаво, че е предложил да плати.

– Добре ли си? – попита той приятеля си.

– Добре съм – отговори Уди, докато яхваше колелото. – До после.

– Звънни, ако ти потрябвам – каза Тео и го проследи с поглед как се отдалечава.

Уди не отговори. Изобщо не му се прибираще у дома, макар да подозираше, че ще завари къщата празна. Майка му работеше на две места и във вторник беше сервитьорка в едно ресторантче, недалече от колежа. Новият ѝ съпруг, който не беше баща на Уди, работеше в строителството и понякога печелеше добре, но това не беше постоянно. В момента беше на някакъв строеж на два часа път от града и Уди не го беше виждал от цял месец. По-големият му брат, Тони, беше в девети клас в гимназията в Стратънбърг, но имаше опасност всеки момент да отпадне, да напусне или да го изключат поради слаб успех и неизвинени отсъствия. Отношението на Тони беше безобразно, на него въобще не му пукаше дали ще завърши или не.

Уди остави колелото си под навеса за колата, влезе през отключената врата в кухнята и извика Тони. Не получи отговор и откровено се зарадва, че въкъси няма никой. Прекарваше много време сам и не му беше неприятно. Имаше избор, всякакви възможности: можеше да играе видеоигри, да гледа телевизия, да си пише домашните или да включи електрическата си китара и да се поупражнява около час. Разбира се, писането на домашните заемаше

последно място. Успехът му се влошаваше и учителите задаваха въпроси, но никой въпреки не проявяваше загриженост.

Всъщност въпреки рядко изобщо имаше някой.

Тео остави велосипеда си пред задния вход на кантора „Буун и Буун“ в преустроената стара къща, която родителите му притежаваха много преди неговото раждане. Влезе в малкия си кабинет, където незабавно го посрещна Джъдж, вярното му куче, което го чакаше от часове. Денем Джъдж беше в кантората, където не правеше нищо съществено – само спеше и си просеше храна. Обикаляше безшумно, дремваше на някоя постелка около час, после се местеше на друга. Имаше четири легла – три долу и едно горе, но най-любимо му беше мекичкото под бюрото на Тео. Всеки следобед в очакване на завръщането на най-добрия си приятел Джъдж слизаше в кабинета му.

Тео го погали по главата, побъбри си с него и после двамата тръгнаха да поздравят всички в кантората. Правният асистент Винс вече си беше тръгнал и вратата му беше затворена. Секретарката Дороти, която отговаряше за делата с недвижими имоти, беше потънала в работа, но вдигна глава да попита Тео как е минал денят му. Вратата на просторния кабинет на майка му беше затворена, следователно тя имаше служебна среща. Беше бракоразведен адвокат, повечето ѝ клиентки бяха жени, а когато вратата беше затворена, нещата обикновено бяха зле. На Тео и през ум не му мина да почука.

Не планираше да става бракоразведен адвокат. Тринайсетгодишен, вече беше решил, че или ще се явява в съда и ще бъде най-добрият адвокат в щата с важни и големи дела, или страхотен съдия, ръководещ шумни процеси и известен със своята мъдрост и справедливост. Повечето му приятели мечтаеха да станат професионални спортисти, компютърни гении или неврохирурзи, един-двама дори си представяха, че ще станат рокзвезди, но не и Тео. Той обичаше правото и копнееше за деня, когато ще бъде зрял мъж с тъмни костюми и елегантно кожено куфарче. Според родителите му обаче Тео трябваше най-напред да завърши осми клас, а после да издържи мъченията на гимназията, колежа и следването в юридическия. Предстоеше му да се образова най-малко още дванайсет години и не очакваше изпитанието с нетърпение. Понякога вече се чувстваше изморен.

Приемната на кантората беше царството на Елза Милър, дългогодишна рецепционистка, секретарка, правен асистент, съветник и арбитър, а едно време – и бавачка на Тео при нужда. Елза вършеше всичко, и то с въодушевление, което Тео нерядко намираше за досадно.

Щом го зърна, тя скочи от бюрото си, сграбчи го, притисна го силно, ощипа го по бузите и не спря да го разпитва как е минал денят му. За двамата това беше ежедневие, което рядко се променяше.

– Най-обикновен скучен ден в училище – отговори Тео и се опита да се откопчи от прегръдката ѝ.

– Все така казваш. Как беше със скаутите?

Елза беше по-наясно с програмата му от самия него. Ако Тео имаше уговорен час за преглед при лекар или зъболекар, Елза го отбелязваше и в своя график. Момчето има домашно за часа по точни науки? Елза му напомняше. Предстоеше пътуване на скаутите до езерото? Елза държеше нещата под контрол. Сега тя го измери с поглед от глава до пети, за да се увери, че ризата и панталонът му са подходящо съчетани, и каза:

– Майка ти е с клиентка, но баща ти е свободен в момента.

Баща му винаги беше свободен и сам. Уудс Буун беше адвокат, занимаваше се със сделки с недвижимо имущество и пушеше лула, а заради дима никой друг от кантората не припарваше до кабинета му на горния етаж.

– Най-добре се залавяй с домашните – разпореди Елза и се върна зад бюрото си.

Всеки учебен ден от живота на Тео най-малко трима души: майка му, баща му и Елза, му напомняха да си напише домашните. А най-дразнешното от всичко беше, че Тео никога не пропускаше да направи това. Не беше нужно никой да му напомня. Нито веднъж не беше забравил, а постоянно му повтаряха едно и също.

Понякога му идеше да се озъби и на тримата, но не си струваше да си навлича неприятности. И нямаше да му помогне. Когато си добро дете, трябва да се научиш да си затваряш очите за недостатъците на възрастните. Те просто обичаха да повтарят, най-вече баща му, и най-вече незначителни команди, които целяха да направят Тео по-добър човек. Измий си зъбите. Среши си косата. Изяж си зеленчуците. Карай колелото внимателно и следи уличното движение. Подготви си домашните. Списъкът сякаш нямаше край.

Затова, вместо да спори, той отговори „добре“ и тръгна нагоре по стълбите. Джъдж го следваше по петите и двамата затопуркаха от шумно, по-шумно. Баща му имаше навика да си подремва късно следобед и понеже Тео беше добро дете, не искаше да го злепоставя, като нахълта и го свари да похърква.

Господин Буун обаче беше напълно буден и бе погълнат от обичайната купчина документи върху бюрото си. Във въздуха витаеше плътен и уханен дим, който според Тео беше направо приятен.

– А, здрасти, Тео – поздрави го баща му както всеки следобед и вдигна поглед сякаш изненадано.

– Здрасти, татко – отговори Тео и се отпусна в мекото кожено кресло срещу бюрото. – Зает ли си?

– Зает ли? – повтори господин Буун и размаха ръце към планината от документи, за да покаже, че има прекалено много клиенти. – За теб никога не съм твърде зает. Как беше в училище?

– Скучно както обикновено, но със скаутите беше забавно. След две седмици отиваме на езерото.

– Знаем, майорът ме покани да ви придружа, но този път няма да дойда.

Вече бяха водили този разговор най-малко три пъти.

– Нещо ме тревожи, татко.

– Казвай.

– Става дума за Уди. Държи се странно, непрекъснато изглежда притеснен за нещо. Оценките му не са хубави и учителите почват да го гледат с подозрение.

– Проблеми у дома ли подозираш?

– Най-вероятно. По-големият му брат Тони се е хванал с лоши момчета, бяга от училище, прибира се късно, такива работи, а Уди много го слуша. Майка им работи на няколко места и не ѝ остава много свободно време. Новият ѝ съпруг е извън града, ама Уди и бездруго не го харесва. След две седмици заминаваме на излет, а Уди заяви, че няма да дойде, трябвало да оправя двора на

къщата. Най-вероятно просто няма пари за пътуването. Напоследък няма никакви пари. Наистина се тревожа за него.

– Той има ли много приятели?

– Познаваш Уди, татко. Популярен е и много го уважават, защото е най-коравото момче в класа. Стане ли сбиване, Уди или го е започнал, или разтървава виновниците. Никой не смее да му се опъне, а на него му харесва да се прави на хулиган. Май е кривнал от правия път, поне според мен. Иска ми се да му помогнем някак.

– Би могъл да поговориш приятелски с него, Тео. Уди те харесва. Опитай се да му повлияеш. Насърчи го да учи и да си пише домашните. Обясни му какво ви очаква в гимназията догодина. Разкажи му за спорта, за момичетата, за футболните мачове, за излетите, за всички интересни неща, които ще правите.

– Може да опитам. А вие с мама ще дадете ли едно рамо?

– Ще поговоря с нея и ще измислим нещо, но обикновено не е уместно човек да се меси във възпитанието на чуждо дете. Предостатъчно сме ангажирани със своето.

Баща му се засмя, но на Тео никак не му беше весело.

– Благодаря, татко. Отивам да си пиша домашните.

– Добре, Тео, а аз ще обсъдя въпроса с майка ти.

Тео и Джъдж слязоха в тесния кабинет на момчето. Джъдж се сгуши в леглото си и веднага заспа най-безгрижно. Тео му завидя. Кучешки живот: спиш, ядеш, погваш някоя катеричка или заек, никакви тревоги.